

bliver opmærksom paa det, kan ingen af dem skride ind overfor ham, fordi han frit kan sige, at han skænker ikke af de berusende Drikke, han bruger dem kun i sin private Husholdning, og det kan ingen forbyde ham. Man mener, at naar man sætter en Bestemmelse ind om, at han ikke har Lov til at opbevare de berusende Drikke i de Lokaler, hvorover han har Raadighed, og at han ikke i sin Beværtning maa taale, at Gæster nyde medbragte Drikkevarer, har man givet Myndighederne Midler i Hænde til at kontrollere, om Bestemmelserne blive overholdte.

Endvidere skal jeg nævne et Par andre Bestemmelser, som ikke alene have Betydning overfor Afholdsbeværtninger, men ogsaa overfor andre Beværtninger. Det er først Bestemmelsen om, at Gæsterne blive ansvarlige for Overtrædelser af Loven i Beværtninger. Kommer en Gæst ind i en Afholdsbeværtning og nyder medbragte Drikkevarer, og Værten er uansvarlig derfor, er det Gæsten, der bliver straffet, og dette gælder ogsaa for Overtrædelser i de almindelige Beværtninger. Jeg kan nævne et Forhold som Overtrædelse af Lukketiden. Man gør det lettere for Værten at faa Gæsterne til at gaa, naar det, dersom de efter en Paamindelse fra Værten ikke forlade Lokalet, bliver Gæsterne, der blive strafskyldige. Man mener, det har sin Betydning for Værten, idet det gør det lettere for ham at faa sin Forretning lukket i rette Tid.

Den anden Bestemmelse er Bestemmelsen om Skilt. Forslaget indeholder den Bestemmelse, at der udenfor enhver Beværtning skal være anbragt et Skilt, som viser Beværtningens Art. Enhver vil altsaa kunne se, inden han gaar ind i en Beværtning, om det er en Beværtning, hvor der udskænkes spirituøse Drikke. Lignende Opslag skulle findes paa et iøjnefaldende Sted i det Lokale, hvor Gæsten først træder ind. Under disse Forhold er der al Grund til at antage, at det bliver ikke Politiet alene, der kommer til at have Indseende med, om Lovens Bestemmelser overtrædes, men ogsaa det Publikum, der gæster Beværtningerne.

Endelig vil jeg sige et Par Ord om Lukketiden. Her er man ligesom ved Fastsættelsen af Maksimumstal for Beværtninger i Byerne gaaet meget forsigtigt frem. Man sætter ogsaa her et bestemt Timetal som det korteste i Døgnet, i hvilket Beværtningen skal være lukket, og man har sat det til 5 Timer. Dog er der for København og Frederiksberg kun fore-

slaaet 4 Timer. Ja, det ærede Medlem (Lange) ryster paa Hovedet. Jeg forstaaer deraf, at han synes, det er alt for kort en Lukketid, og deri er jeg fuldt ud enig med ham. Men det er ogsaa mit, og jeg tror jeg tør sige den samlede Kommissions Haab, naar vi have sat dette som den korteste Lukketid og i øvrigt overladt det til de kommunale Raad i deres Vedtægter at udvide Lukketiden, at de ville tage Hensyn hertil. Det gælder altsaa ogsaa her, at det, Kommissionen har foreslaaet, er ikke Maksimum, som før, men Minimum. For Landets Vedkommende bliver det ogsaa de kommunale Raad, der faa Ret til at udvide Lukketiden eller med andre Ord indskrænke den Tid i Døgnet, i hvilken det tillades Beværtningerne at være aabne, men ikke paa samme Maade som i Byerne. Det bliver ikke den enkelte Sognekommune, der bestemmer, hvad der skal fastsættes i Vedtægten, det bliver en Vedtægt, som gælder for Amtskommunen. Men man har forudset, at der kan være enkelte Kommuner, hvor der er særlig afvigende Forhold, og for saadanne enkelte Kommuner tillader Forslaget Undtagelsesbestemmelser.

I Almindelighed vil jeg gerne om dette at lade Kommunerne, enten det nu er Beboerne eller de kommunale Raad, afgøre det, sige, at ikke alene er Synet paa de Forhold, her er Tale om, i allerhøjeste Grad forskelligt i de forskellige Kommuner, men Forholdene i de forskellige Kommuner her i Landet ere i allerhøjeste Grad forskellige, og det vil ikke være muligt ved en enkelt Lovbestemmelse paa dette Omraade at fastsætte noget, der vil passe paa alle Kommuner. Derfor er det efter min Opfattelse heldigt, at man, naar man kommer til en Lovgivning paa dette Omraade, i saa vid Udstrækning som muligt lægger det enten i de kommunale Raads eller Beboernes egen Haand at træffe Beslutninger i saa Henseende.

Jeg begyndte med at sige, at jeg skulde indskrænke mig til at omtale enkelte Hovedpunkter i Lovforslaget, og jeg finder ikke Anledning til at dvæle yderligere ved Lovforslagets enkelte Bestemmelser, jeg har kun nævnt dem, som jeg antager maa anses for at være de vigtigste.

Jeg skal endnu kun nævne, at til Slutning har man foreslaaet, at naar Lovforslaget ophøjes til Lov, skal denne Lov revideres om 5 Aar. Det er nemlig paa Forhaand indlysende, at der er meget delte Meninger om, hvordan et saadant